

Hồi 11

Khéo Quá Hóa Vụng

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và nói:

- A di đà Phật, thí chủ người hồ đồ quá, hai chúng ta sao có thể ở chung với nhau ? Chỉ có người ngoài sáng, ta trong tối, như vậy khi người ta tìm đến thì hòa thượng ta mới dễ xuất đầu lộ diện nói chuyện.

Hạ Hầu lam gật đầu nói:

- Hòa thượng cao minh, trút mọi chuyện rắc rối cho tại hạ gánh vác, còn lão thì chuồn êm như dưới chân cớ bôi dầu !

Cuồng hòa thượng biến sắc, nhưng lão liền cười hì hì, nói:

- Người thật là không biết lòng tốt của người khác, cũng may hôm nay hòa thượng ta uống ít rượu, nếu không thì e rằng đã trở mặt đánh với người một trận rồi !

Nói đoạn lão phát tăng bào đứng lên !

- Khoan đã, hòa thượng ! - Hạ Hầu lam kịp thời nói - Lão muốn tại hạ ở nơi nào ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Vừa rồi người không thấy chín chữ: Kính chờ hồi âm tại Lục Phúc khách điểm sao ?

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:

- Hòa thượng, nơi này có Lục Phúc khách điểm à ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Không có thì hòa thượng ta làm sao bảo người đến đó ở ?

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Xem ra hòa thượng lão rành vùng này quá nhỉ !

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Đương nhiên hòa thượng ta dựa vào hai chân và một miệng mà hành vạn lý, ăn thập phương có nơi nào là không thông thuộc ? Không thông thuộc thì hòa thượng ta không thể đi hóa duyên !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Đừng phí lời nữa, lão đi đi !

- A di đà Phật ? - Cuồng hòa thượng nói - Vậy hòa thượng ta cáo biệt đây !

Nói đoạn, lão chấp tay chào rồi quay người cất bước đi ra khỏi tửu quán.

Nhìn bóng hình gầy guộc phía sau của Cuồng hòa thượng, nhớ lại những chuyện bốn đời cọt thố, du hí phong trần của lão. Hạ Hầu Lam bất giác lắc đầu và thất cười.

Kế đó, chàng cũng đứng lên tính tiền rồi lặng lẽ ra khỏi tử quán, chàng kẹp tay sau lưng, ung dung đi về hướng đông !

Vừa đi chàng vừa quan sát xung quanh, nơi cổng trấn có không ít người hiếu kỳ vây lại xem bản báo thị do Cuồng hòa thượng viết, quả đúng như lời Cuồng hòa thượng nói, đây là cách thu được hiệu quả truyền tin nhanh nhất !

Hạ Hầu Lam đi về hướng đông không xa thì thấy tòa Lục Phúc khách điểm đã xuất hiện trước mắt, chàng không chút do dự mà bước thẳng vào trong.

Lục Phúc khách điểm này là ba gian đại viện nối liền nhau, vì muốn yên tĩnh nên Hạ Hầu Lam chọn một phòng trang nhã sạch sẽ ở hậu viện !

Chàng vừa an tọa thì điểm tiểu nhị đưa trà vào, ngoài ra còn có một phong thư, hấn nói:

- Khách quan, ngài có thư ?

Nói đoạn hấn cung kính cúi người và dùng hai tay đưa phong thư cho Hạ Hầu Lam

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên đến sững người, chàng nói:

- Ta có thư ?

Điểm tiểu nhị nói:

- Vừa rồi có người đến cửa đưa phong thư này và bảo hãy trao cho vị khách mới đến trọ tệ điểm chỉ có khách quan là người mới đến, nên ...

Hạ Hầu Lam tiếp nhận phong thư, quả nhiên ngoài phong bì có sáu chữ lớn: "Thân gửi Hạ Hầu đại hiệp !"

Chàng liền gật đầu với điểm tiểu nhị và nói:

- Thư đúng là của ta, người đưa thư là ai vậy ?

Điểm tiểu nhị lắc đầu nói:

- Người đó không báo danh tánh chỉ nói khách quan xem xong thư ắt biết !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Cám ơn người, không có chuyện gì nữa, người lui đi !

Điểm tiểu nhị vâng một tiếng rồi quay người ra ngoài phòng. Hạ Hầu Lam mở phong bì, lấy ra một tờ giấy trắng như tuyết, trên giấy viết mấy hàng chữ như rồng bay phượng múa:

"Các hạ quả nhiên là người thủ tín, vì hồng nhan tri kỷ mà từ bỏ chí bảo cũng khiến người ta khâm phục ! Dưới gốc tùng đứng cô độc trên Loạn Thạch sơn cạnh Hồng Trạch Hồ có chôn chỉ thị về thời gian và địa điểm trao đổi con tin, mong các hạ nhanh chóng đến đào lấy !"

Cũng như những trang giấy trước đây, bên dưới không ký tên nhưng góc trái có vẽ một con rồng nhe nanh múa vuốt sống động như thật !

Hạ Hầu Lam chau mày, vừa vào khách điểm lại phải ra đi, nếu phong thư này đến sớm một khắc thì há chẳng cần tốn thời gian vào khách điểm sao ?

"Hong Trạch Hồ" cách nơi này không xa, theo cách nói trong thư thì chỉ đi đào một thư khác để biết thời gian và địa điểm trao đổi con tin, dường như không có hung hiểm gì đáng nói !

Nhưng đã không có dụng ý gì khác thì hà tất phải khiến Hạ Hầu Lam chạy một chuyến đến Hong Trạch Hồ ! Nói rõ trong thư này há chẳng được sao ? Điều này dường như lại cho thấy chuyến đi Hong Trạch Hồ này, tuyệt đối không đơn giản ! Tuy nhiên, trong đầu Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma xưa nay chưa hề có một chữ sợ, vì vậy chàng suy nghĩ một thoáng rồi lập tức đứng dậy đi ra ngoài, mặt cũng chưa kịp rửa, trà cũng không kịp uống ?

Vừa ra phía trước thì chàng gặp phải tên điểm tiểu nhị lúc nãy, hần mỉm cười chào:

- Khách quan muốn ra ngoài à ?

Hạ Hầu Lam gật đầu. nói:

- Ta ra ngoài dạo một vòng ...

Điểm tiểu nhị thuận miệng "vâng" một tiếng rồi định đi vào trong !

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam vẫy tay nói:

- Tiểu nhị, khoan đã !

Điểm tiểu nhị quay lại hỏi:

- Khách quan có dặn dò gì chẳng ?

Hạ Hầu Lam lấy ra đĩnh bạc, bước tới đặt vào tay hần và nói:

- Đây là tiền trọ, ba ngày sau nếu ta không về thì người cứ dọn phòng cho người khác thuê !

Nói đoạn, chàng không chờ điểm tiểu nhị phản ứng, mà lập tức quay người bước đi !

Điểm tiểu nhị cũng chẳng nói gì, hần nắm đĩnh bạc trong tay, đôi mắt nhìn theo đến độ phát ngẩn.

Hạ Hầu Lam kẹp tay sau lưng, ung dung ra khỏi Lục Phúc khách điểm.

Vừa ra khỏi cổng thì chàng liếc thấy có hai tăng nhân trung niên mặc lam y đang sánh vai đứng bên kia đường, chàng nghĩ đây là hòa thượng đi hóa duyên nên cũng chẳng buồn để ý !

Thế nhưng Hạ hầu Lam rời Lục Phúc khách điểm chưa được mấy bước thì đột nhiên nghe có tiếng niệm phật hiệu vang lên ở sau lưng

- A di đà phật, xin thí chủ dừng bước giây lát ?

Hạ Hầu Lam nghe vậy thì dừng bước quay người, hai lam y tăng nhân lúc nãy đang đi về phía chàng. Hóa ra không phải là hòa thượng hóa duyên hóa kiếp gì !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Nhị vị đại hòa thượng gọi tại hạ chẳng ?

Hai trung niên tăng nhân không vội trả lời, tăng nhân bên trái khom người chấp tay hành lễ và nói:

- Bần tăng xin hỏi, trước mặt có phải là Hạ Hầu thí chủ ?

Hạ Hầu Lam hơi giật mình, chàng mỉm cười, nói:

- Nhãn lực của hòa thượng thật cao minh, không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam !

Tăng nhân bên tả nói::

- Bần tăng lại xin hỏi, thí chủ định đi đâu vậy ?

Hạ Hầu Lam ngẩn người, song chàng cùng mỉm cười, nói:

- Lẽ nào đại hòa thượng định can thiệp vào chuyện đi lại của tại hạ ?

Tăng nhân bên tả vội nói:

- A di đà phật. bần tăng không dám. chỉ xin hỏi thôi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Hai bên chưa từng quen biết, hôm nay mới có duyên sơ ngộ, tại hạ có cần thiết phải nói cho đại hòa thượng biết không ?

Tăng nhân bên tả nói:

- Nói hay không nói đều tùy thí chủ, bần tăng không dám miễn cưỡng, chỉ có điều bần tăng có một câu không thể không nói cho thí chủ biết, nếu thí chủ không đi Loạn Thạch Sơn

- Hồng Trạch Hồ thì bần tăng mời thí chủ quá bộ qua bên kia nói chuyện !

Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng hỏi:

- Sao đại hòa thượng biết tại hạ muốn đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch hồ ?

Tăng nhân bên tả không trả lời mà hỏi lại:

- Vậy là thí chủ muốn đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ chẳng ?

Hạ Hầu Lam cũng không trả lời, chàng nói:

- Đại hòa thượng, xin trả lời câu hỏi của tại hạ đã !

Tăng nhân bên tả cúi người, nói:

- Thí chủ đã muốn đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ thì đến lúc đó sẽ gặp lại bên Hồng Trạch Hồ vậy !

Nói đoạn, lão quay người và cũng tăng nhân bên hữu định bỏ đi !

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Đại hòa thượng chưa trả lời câu hỏi của tại hạ mà !

Hai tăng nhân làm như không nghe thấy gì, thản nhiên bước đi tới trước !

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Đại hòa thượng, tại hạ muốn hỏi thêm một câu nữa !

Hai tăng nhân vẫn như không nghe thấy, cả hai tiếp tục bước đi !

Hạ Hầu Lam khẽ "hừ" một tiếng, chàng nói:

- Nhị vị tại hạ phải đắc tội rồi !

Chàng phóng bước truy theo đến phía sau hai tăng nhân và xuất thủ chụp vào lưng tăng nhân bên hữu !

- A di đà phật, hiện tại bọn bản tăng không muốn động thủ thí chủ hà tất phải bức ép !

Hai tăng nhân cùng quay ngoắt lại và xuất chưởng phản kích nhanh như chớp.

Hạ Hầu Lam xuất tiếp tả thủ, cùng lúc hữu thủ cũng lật lại, chớp mắt hai cổ tay phải của hai tăng nhân đã nằm gọn trong hai tay chàng, hai tăng nhân rùng mình, thần sắc chột biến !

Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói: '

- Cầm Long Trảo của Thiếu Lâm, nhị vị xưng hô thế nào ?

Tăng nhân bên tả ngạc nhiên nói:

- Thí chủ cao minh, bọn bản tăng là Thiếu Lâm Ngộ Thiên, Ngộ Không !

Hạ Hầu Lam buông tay ra và nói:

- Thì ra là hai trong tứ vị tôn giả uy chấn võ lâm của Thiếu Lâm, tại hạ thất kính rồi.

- Khách sáo ! - Ngộ Thiên bên tả nói - Bọn bản tăng không dám nhận !

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại sao đại hòa thượng không trả lời câu hỏi tại hạ ?

Ngộ Thiên nói:

- Đến lúc đó thí chủ sẽ tự biết, bây giờ hà tất phải hỏi nhiều !

Hạ Hầu Lam nói

- Xem ra đại hòa thượng chỉ hỏi tại hạ một câu, ngoài ra không muốn nói gì khác.

Ngộ Thiên gật đầu, nói

- Thí chủ, sự thật là như vậy !

Hạ Hầu Lam chau mày nói

- Đại hòa thượng, nếu tại hạ muốn cưỡng ép thì sao ?

Ngộ Thiên thản nhiên nói

- Bọn bản tăng tự biết là không địch lại thần công tuyệt kỹ của thí chủ, nhưng dù thí chủ áp dụng thủ pháp tàn khốc nhất đối với bọn bản tăng thì bọn bản tăng cũng không thể nói nhiều hơn một chữ !

Hạ Hầu Lam khoát tay nói

- Nhị vị đi đi !

Ngộ Thiên, Ngộ Không cùng cúi người chào và nói..

- Đa tạ thí chủ !

Nói đoạn, cả hai quay người cất bước, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nghĩ không ra tại sao hòa thượng Thiếu Lâm lại hỏi như vậy, và tại sao lại biết chàng đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ ?

Nhưng ít ra thì chàng cũng hiểu rõ một điều, sở dĩ hòa thượng Thiếu Lâm hạ sơn viễn hành thế này, tám chín phần mười là vì chàng - Ngọc Diện Du Long Lát Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.

Đã vì chàng mà đến, đợi chàng trước khách điểm, nhưng khi gặp mặt thì tại sao không đả động gì đến chàng ? Phải chăng là thừa biết không phải địch thủ ? Đã thừa biết không phải địch thủ thì còn đến làm gì ? Lẽ nào chỉ vì một câu đó thật, sau đó lại nói là đến Hồng Trạch Hồ đợi chàng ? Vậy tại sao phải đến Hồng Trạch Hồ đợi chàng ? Còn nữa, tăng nhân Thiếu Lâm làm sao biết được chàng ở Lục Phúc khách điểm, và vừa nhìn là nhận ra chàng là Ngọc Diện Du Long Lát Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam ?

Tất cả những chuyện này chỉ có một khả năng, là do Cuồng hòa thượng nói, Cuồng hòa thượng làm chuyện này với dụng ý là mời trợ thủ cho chàng, vì vậy nên mới đến đợi ở Hồng Trạch Hồ !

Nhưng Ngộ Thiên hòa thượng vừa mới nói rõ là "hiện tại không muốn động thủ, điều này chứng tỏ tăng nhân Thiếu Lâm với chàng là địch chứ không phải là bạn !

Vậy há có lý nào Cuồng hòa thượng gọi địch thủ đến cho chàng ?

o0o

Hạ hầu Lam vừa đi vừa suy nghĩ, những vấn đề này luôn xoay chuyển trong đầu chàng, nhưng thủy chung chàng vẫn không nghĩ ra tại sao như vậy ? Cứ thế chàng vừa đi vừa nghĩ tiếp ...

Bỗng nhiên có tiếng niệm phật hiệu từ xa xa truyền lại.

- Vô lượng thọ phật, xin thí chủ dừng bước !

Hạ Hầu Lam giật mình kinh tởm, chàng ngược lên nhìn thì thấy tứ bề vắng lặng hoang hôn, nơi chàng đứng hoang liên vắng vẻ, không biết đã cách Ngũ Hà bao xa rồi:

Ngoài mười trượng phía trước, có bảy toàn chân đạo sĩ sánh vai mà đứng, hắc bào lất phất, lưng dấy trường kiếm.

Vừa nhìn, Hạ Hầu Lam nhận ra ngay đây là Võ Đang Thất Kiếm ở Thượng Thanh Cung của phái Võ Đang, uy danh chấn động võ lâm tuyệt nhiên không kém Thiếu Lâm Tứ Tôn Giả !

Hạ Hầu Lam chau mày, lớn tiếng nói:

- Bảy vị có phải là Thiên Phong Chân Nhân ?

- Không dám ? - Đạo sĩ đứng ngoài cùng bên trái khẽ gật đầu rồi nói Chính là Thiên Phong bảy sư huynh đệ, vậy thì chủ có lẽ là Hạ Hầu đại hiệp ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam, bảy vị chặn đường phải chăng là muốn hỏi tại hạ đi đâu ?

Thiên Phong chân nhân hơi ngạc nhiên, nhưng liền nói:

- Không sai, sao Hạ Hầu đại hiệp biết ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười nói:

- Vừa rồi tại hạ có gặp Thiếu Lâm Tứ Tôn Giả !

Thiên Phong Chân Nhân "à" một tiếng rồi nói:

- Xem ra Thiếu Lâm đã đến sớm hơn Võ Đang một bước rồi, xin hỏi có phải Hạ Hầu đại hiệp định đi ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ !

Thiên Phong chân nhân nói:

- Đa tạ đã cho biết, đã vậy thì bọn Thiên Phong phải đi đến trước chờ đại giá thôi !

Nói đoạn thất kiếm gật đầu chào rồi tung người phóng đi như bay !

Hạ Hầu Lam chau mày, hết Thiếu Lâm lại đến Võ Đang, xem ra người vì chàng mà đến quả thật không ít, chẳng biết phía trước có còn nữa hay không ? Làm sao bọn họ biết chàng muốn đi Hồng Trạch Hồ ? Tại sao lại đều hỏi như vậy, sau đó đều nói đến trước để chờ đợi ? Khó hiểu vẫn cứ khó hiểu, song tình hình này quả thật không đơn giản !

Hạ Hầu Lam đi tiếp, trước khi đến được Hồng Trạch Hồ, chàng gặp liên tục ba toán người như vậy nữa, đó là Nga My tam lão, Hoa Sơn Tứ Tẩu, Côn Luân Nhị Ông, đều là cao thủ tuyệt đỉnh của ngũ đại môn phái ! Và cũng toàn là nhân vật hiệp nghĩa trong bạch đạo !

Tất cả đều hỏi một câu giống nhau, sau đó cũng nói một câu giống nhau rồi bỏ đi !

Cuối cùng thì Hạ Hầu Lam cũng đến được Hồng Trạch Hồ, lúc này sắc trời đã tối, ánh trăng lạnh lẽo tỏa chiếu xuống mặt nước xanh rì của Hồng Trạch Hồ, tạo thành một vòm sáng bàng bạc nhấp nhô.

Xa xa có vài ánh đèn của thuyền chài chớp động theo sóng gợn, cuối cùng Hạ Hầu Lam cũng nhìn thấy Loạn Thạch Sơn bên cạnh Hồng Trạch Hồ !

Đó đích thực là một ngọn Loạn Thạch Sơn đúng như tên gọi, đôi mắt nhìn lên chỉ thấy vô số loạn thạch chồng chất cao gần trăm trượng.

Hạ Hầu Lam đứng cạnh Loạn Thạch sơn chừng mấy chục trượng, mục quang quét nhìn tứ phía nhưng chưa thấy bóng dáng một cao thủ nào của ngũ đại môn phái xuất hiện.

Chàng bấm đốt ngón tay nhẩm tính, có không quá hai mươi cao thủ, dù là địch thì chàng cũng không sợ.

Sau một thoáng quan sát, chàng lập tức tung người lướt đi, đối với chàng mà nói, độ cao trăm trượng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Vì vậy chỉ trong chớp mắt chàng đã lên đến tuyệt đỉnh Loạn Thạch Sơn, nhưng cảnh tượng trên đỉnh Loạn Thạch Sơn khiến chàng bất giác rùng mình. biến sắc !

Không phải trên đỉnh Loạn Thạch Sơn không có cây tùng nào, mà có cây tùng đó sừng sững đứng một mình cạnh vách núi. Nhưng ngoài cây tùng ra, Loạn Thạch sơn này lẽ ra không nên có người thứ hai, song hiện tại có rất nhiều bóng đen đứng xung quanh gốc tùng.

Nếu đếm kỹ, tuyệt đối không dưới hai mươi cao thủ. Rõ ràng số lượng nằm ngoài dự tính của Hạ Hầu Lam !

Ngoài những người đã gặp trên đường từ Lục Phúc khách điểm đến Hồng Trạch hồ, số còn lại cũng chẳng xa lạ gì đối với Hạ Hầu Lam.

Đó là Thiếu Lâm chưởng môn, tứ đại hộ pháp và chư vị đường chủ đầu tọa ! Võ Đang chưởng môn, Thượng Thanh cung thập nhị điện chủ ! Nga My chưởng môn ! Hoa Sơn chưởng môn ! Côn Luân chưởng môn !

Ngoài hai mươi cao thủ của ngũ đại môn phái mà Hạ Hầu Lam từng gặp, số còn lại cũng trên hai mươi cao thủ tuyệt đỉnh của ngũ đại môn phái, đương nhiên công lực bọn người này còn cao thâm hơn hai mươi cao thủ kia !

Trên Loạn Thanh Sơn nhỏ cạnh Hồng Trạch Hồ mà tụ tập đến năm vị chưởng môn và bốn năm chục cao thủ của ngũ đại môn phái ! Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sợ rằng sẽ lập tức gây chấn động toàn bộ võ lâm thiên hạ.

Trước khi chuyện này xảy ra, tại sao trên giang hồ chẳng nghe đả động gì ? Phải có, dù nói thế nào cũng phải có, vì đây là đại sự trong võ lâm gần trăm năm qua ! Nhưng trước khi chuyện này xảy ra, cục diện võ lâm đang sóng yên gió lặng, chẳng có chút dấu tích gì biểu hiện sẽ xảy ra chuyện này !

Hạ Hầu Lam đang sững sờ thì nghe chưởng môn Thiếu Lâm khai khẩu:

- A di đà phật, lão nạp là Thiếu Lâm Đại Bi, cùng các vị võ lâm đồng đạo và các môn phái cung nghênh Hạ Hầu đại hiệp !

Một lời vừa dứt thì mọi người tại đương trường đều phất tay áo hành lễ với Hạ Hầu Lâm

Các vị võ lâm đồng đạo ! Không lẽ ngoài ngũ đại môn phái ra, trên Loạn Thạch Sơn còn có những người khác ?

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn kỹ, quả nhiên không sai, bọn người này đứng hơi xa hơn và đều bị cao thủ của ngũ đại môn phái che khuất, nếu không quan sát kỹ tất sẽ không thấy.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Chưởng môn ...

Thiếu Lâm chưởng môn Đại Bi thượng nhân lập tức cắt lời, nói:

- Lão nạp xin nói cho thí chủ biết, ngũ đại môn phái và các võ lâm đồng đạo nghe nói thí chủ sẽ đến Loạn Thạch Sơn này lấy một vật nên vội vàng đến chờ đợi cung nghênh, một là vì võ lâm chánh nghĩa trừ ma vệ đạo, hai là bảo vệ võ lâm chí bảo và báo thù cho mấy chục nhân mạng của Đồng gia, xin hỏi thí chủ có dám đến trước vài bước không ?

Bây giờ đã rõ ràng, là địch chứ không phải là bạn !

Hạ Hầu Lam lớn tiếng nói:

- Chưởng môn, đến trước vài bước thì sao nào ?

Đại Bi thượng nhân nói:

- Nếu thí chủ dám đến trước vài bước nữa thì các môn phái và chư vị võ lâm đồng đạo sẽ chặn đường lui của thí chủ, đêm nay thí chủ sẽ tuyệt sinh lộ !

Hạ Hầu Lam phá lên cười một tràng sang sảng, tiếng cười nát đá xuyên mây xông thẳng lên bầu trời đêm, nhiều cao thủ tại đương trường phải biến sắc, chàng nói:

- Chưởng môn, Hạ Hầu Lam bình sinh không biết đến chữ "sợ", nhưng trước khi tại hạ tiến tới, chư vị có muốn nghe tại hạ nói mấy câu không ?

Đại Bi thượng nhân chưa kịp nói thì đột nhiên có giọng the thé từ lớp người phía sau cất lên:

- Hạ Hầu Lam, tốt nhất ngươi nên nói ít lại một câu, xưa nay kẻ giết người đều không bao giờ thừa nhận, dù ngươi nói đến lúc mặt trời mọc ở hướng tây cũng uống công thôi !

Hạ Hầu Lam xạ thần quang nhìn về phía người vừa nói và hỏi:

- Các hạ là vị nào ?

Giọng the thé cười nhạt, nói:

- Danh không thường truyền trên giang hồ, không nói cũng chẳng sao !

Hạ Hầu Lam nói:

- Các hạ đã dám đến nơi này và dám nói với Hạ Hầu Lam ta như vậy thì tại sao không có can đảm báo danh tánh ? Tại hạ không tin các hạ là hạng vô danh tiểu tốt !

Giọng the thé nói:

- Người không tin ta cũng chẳng biết làm thế nào. sự thật ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Nhưng ít ra các hạ cũng nên bước lên trước cho tại hạ xem thử !

Giọng the thé nói:

- Có xem người cũng chưa chắc nhận ra, tốt nhất là không nên xem !

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Hạ Hầu Lam có chết cũng phải chết một cánh quang minh lỗi lạc, không nhìn thấy các hạ thì làm sao có thể ...

Giọng the thé cắt lời, nói:

- Người muốn tìm ta đòi nợ chẳng ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Không sai !

Giọng the thé nói:

- Vậy ta càng không dám để cho người nhìn thấy !

Câu này nghe ra khiến ai nấy cũng đều muốn cười, song không ai dám cười !

Chỉ có Hạ Hầu Lam, chàng phá lên cười rồi nói:

- Các hạ, tại hạ cho rằng cả hai chúng ta đều quen biết nhau !

Dường như giọng the thé hơi kinh ngạc nên chất giọng cũng hơi lạc đi:

- Vậy sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu không thì các hạ hà tất phải sửa giọng để nói chuyện ?

Giọng the thé cười khan rồi nói:

- Giọng nói là do trời sinh, há có thể sửa đổi được sao ? Vả lại ta cũng không cần thiết ...

- Có - Hạ Hầu Lam nói - Chỉ vì tại hạ biết các hạ !

Giọng the thé nói:

- Dù người biết cũng chẳng có gì đáng để ta phải kinh hoàng hoảng sợ mà sửa giọng ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng các hạ sửa giọng lại khiến người ta nghi ngờ !

Giọng the thé cười nhạt, nói:

- Nghi ngờ thì người cứ nghi ngờ, dù sao ta cũng không nói cho người biết danh tánh cũng không bước ra cho người xem mặt, người làm gì được ta nào ? Có biện pháp thì người hãy tự đến mà xem !

Hạ Hầu Lam vẫn đứng yên, chàng quay sang nói với Đại Bi thượng nhân:

- Chưởng môn có thể cho phép tại hạ xem mặt người này không ?

Đại Bi thượng nhân nói:

- Phàm chuyện gì cũng đều có trước có sau, thí chủ ...

Hạ Hầu Lam cất lời, nói:

- Nói thế, chỉ cần chư vị vây được tại hạ thì chưởng môn sẽ đồng ý cho tại hạ thấy người đó ?

Đại Bi thượng nhân do dự một lát rồi nói:

- Lão nạp không dám quyết định thay người khác, chờ lão nạp hỏi thử ...

Giọng the thé lại cất lên kịp thời:

- Chưởng môn, không cần hỏi, tại hạ đồng ý với hấn !

Đại Bi thượng nhân nói:

- Đa tạ thí chủ ... - Lão quay sang Hạ Hầu Lam và nói tiếp - Thí chủ đã nghe rồi đấy, nhưng chuyện quan hệ đến sinh tử, lão nạp mong thí chủ suy nghĩ cho kỹ !

Hạ Hầu Lam cười cười nói:

- Chưởng môn không cần khách sáo, dù trước mắt là vạc dầu biển lửa thì tại hạ cũng phải nhảy vào một chuyến !

Nói đoạn, chàng thản nhiên cất bước đi tới trước !

Hào khí này khiến cao thủ các đại môn phái đều biến sắc !

Chàng vừa đi được mấy bước thì chỗ mới đứng phía sau lập tức bị người của ngũ đại môn phái vây kín lại, nhìn thế trận này, trừ phi nhảy xuống vách núi thẳng đứng phía Hồng Trạch Hồ, ngoài ra không còn đường nào khác, dù mọc cánh bay như chim cũng khó thoát !

Hạ Hầu Lam vẫn an nhiên tự tại, dường như không biết những điều đó, sau khi đi tới trước chừng một trượng thì chàng dừng bước, từ từ quay người lại nhìn Đại Bi thượng nhân và nói:

- Chưởng môn, tại hạ vào vòng vây rồi !

- A di đà phật ? -

Đại Bi thượng nhân khẽ niệm phật hiệu rồi nói:

- Hào khí của thí chủ xuyên nhật nguyệt, can đảm chấn động thiên địa, khiến lão nạp vô cùng hồ thẹn, vô cùng kính phục, lão nạp đành thực hiện lời hứa thôi..

Lão hơi ngừng lại rồi cao giọng nói:

- Mời vị thí chủ đó bước ra ngoài cho Hạ Hầu thí chủ xem mặt thôi !

Giọng the thé liền nói:

- Kính tuân mệnh lệnh của chưởng môn, xin các vị phía trước làm ơn rẽ ra hai bên !

Lời vừa dứt thì quần hào của ngũ đại môn phái lập tức tự động dịch bước sang hai bên, nhường một lối đi, một bóng lam y thấp thoáng lướt tới trước !

Đó là một lam y lão nhân diện mục thâm trầm xương xẩu lão ta lướt lên khỏi quần hùng chừng một bước rồi lập tức dừng lại nói:

- Hạ Hầu Lam, muốn xem thì người xem cho kỹ đi !

Nói đoạn, lão kẹp hai tay ra sau lưng, đầu ngược tới trước !

Hạ Hầu Lam xạ thần quang nhìn kỹ, trông tướng mạo bên ngoài thì người này cực kỳ xa lạ nhưng thần thái và cử chỉ lại hơi quen quen rồi cuộc chàng không nhớ ra là ai ! Chàng thản nhiên nói:

- Các hạ có thể tiến tới vài bước nữa không ?

- Không được, không được !

Lam y lão nhân khoát tay nói Ta không thể để người giở trò trước khi người chết !

Hạ Hầu Lam nói

- Các hạ biết tại hạ tất sẽ giết các hạ chẳng ?

Điều đó rất khó nói ! - Lam y lão nhân cười cười, nói - Nhưng phàm chuyện gì có đề phòng một chút thì tốt hơn.

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu tại hạ quyết ý bắt lão thì sợ rằng lão chạy không thoát đâu !

Lam y lão nhân thản nhiên cười, nói:

- Bước tới trước vài bước thì có thể nhưng bây giờ e rằng không dễ như vậy đâu !

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy lão cứ thử xem !

Chàng vung tay ra thế muốn chụp tới !

Thân pháp của lam y lão nhân cực nhanh thân hình chỉ lắc nhẹ một cái đã chuồn ra sau tứ đại hộ pháp của Thiếu Lâm rồi !

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang chàng nói:

- Thân pháp tuyệt lắm không phải hạng tầm thường càng không phải hạng vô danh tiểu tốt !

Lam y lão nhân nói:

- Hạ Hầu Lam, ta bước ra chỉ vì để cho người ngắm nhìn chứ không phải nói hươu nói vượn với người, bây giờ người đã nhìn xong ta phải ...

Khoan đã ! - Hạ Hầu Lam khế quát - Lão bước ra cho tại hạ nhìn lại lần nữa !

Lam y lão nhân nói:

- Cái gì người còn muốn nhìn nữa à ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đây là lần cuối cùng !

Lam y lão nhân nói:

- Nói cũng phải, thực ra dung mạo của ta có gì mà sợ người khác nhìn chứ !

Nói đoạn lão lách qua Thiếu Lâm tứ đại hộ pháp rồi bước lên trước đứng ngay chỗ cũ !

Hạ Hầu Lam ngưng thần vận mục lực mà nhìn, song mục tuyệt nhiên không chớp động. Qua một lúc, lam y lão nhân hơi có vẻ bất an, lão nhin không được nên nói:

- Hạ Hầu Lam người nhìn ...

Đột nhiên nghe Hạ Hầu lam nói:

- Thuật dịch dung của các hạ cực kỳ cao minh nhưng đáng tiếc là vẫn bị tại hạ nhìn ra một chút sơ hở các hạ có thể nói cho tại hạ biết tại sao phải dịch dung mà đến không ?

Thân hình lam y lão nhân hơi chấn động, lão cười cười nói:

- Hạ Hầu Lam, người không hổ là một kỳ tài, chỉ có điều đây là chuyện riêng của bản thân ta, trời sinh ta có tính khí kỳ quái như vậy, xưa nay không muốn cho người khác thấy diện mục thật của mình !

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Thế thì thôi vậy ...

Một lời chưa dứt thì thân hình đột nhiên lướt tới nhanh như chớp, đơn chưởng phát ra, nhằm thẳng vào mặt lam y lão nhân, chàng muốn phá thuật dịch dung cao tuyệt của lão ta !

Dường như lam y lão nhân rất giàu cơ trí, thời thời khắc khắc đều đề phòng lão kinh hãi kêu lớn:

- Chư vị đồng đạo, cứu người !

Lời vừa phát thì thân hình lão ta cũng ngoặt qua một bên và chui ra phía sau quần hào ...

Lúc này, Thiếu Lâm tứ đại hộ pháp liên thủ giăng ngang, tất tả đều xuất chưởng đánh về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nói:

- Đại hòa thượng, người này khiến tại hạ rất nghi ngờ, xin tránh ra.

Hữu chưởng lật lại và vỗ ra cùng lúc. Chỉ nghe "bình, bình ... " mấy tiếng vang lên, Thiếu Lâm tứ đại hộ pháp đều loạn choạng lui một bước, sắc diện biến rất thảm. Hạ Hầu Lam thừa cơ hội lướt vào qua.

Nhưng lam y lão nhân đã chui vào trong đám đông quần hào và mất hút tung tích.

Hạ Hầu Lam triệt thủ và lớn tiếng nói:

- Đại hòa thượng, tứ vị quá thích quẩn vào chuyện người khác rồi.

Chàng quay về phía Đại Bi thượng nhân và nói tiếp:

- Chưởng môn, có thể cho Hạ Hầu Lam đào lấy một vật dưới gốc tùng rồi nói với chư vị tại đương trường mấy câu, sau đó chúng ta sẽ động thủ, được không ?

Đại Bi thượng nhân nói:

- Tất nhiên không có gì là không được chỉ có điều vật mà thí chủ muốn đào lấy có phải là Ngọc Thiềm Thừ không ?

Hạ Hầu lam mỉm cười.nói:

- Thanh danh Thiếu Lâm tồn tại đã mấy trăm năm, thượng nhân là tôn trưởng của một phái, sao cũng quan tâm đến Ngọc Thiềm Thừ như vậy ?

Đại Bi thượng nhân đỏ mặt, lão nói:

- Người xuất gia không nói dối, ngũ đại môn phái đến đây cũng chỉ vì ngăn cản không để cho bảo vật rơi vào tay ma, trước tiên là giữ cho thần vật không bị nhuốm phong trần, sau là không để thần vật làm hại võ lâm.

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy thì chưởng môn có thể yên tâm rồi, đó không phải là Ngọc Thiềm Thừ

Quần hào của ngũ đại môn phái lập tức thở phào nhẹ nhõm. Đại Bi thượng nhân nói:

- Vậy mời thí chủ tự nhiên, bọn lão nạp cũng chẳng vội trong lúc này.

Hạ Hầu Lam nói:

- Đa tạ chưởng môn !

Nói đoạn chàng quay người đi về phía cây cổ tùng cô độc nơi gần vách núi.

Đến nơi, chàng nhìn kỹ thì thấy quả nhiên có vết đất đá mới đào. Không chút do dự. Hạ Hầu Lam khom người xuất thủ moi xuống. Chỉ qua một lớp đất móng thì lập tức có một ống tre hiện ra trước mắt.

Hạ Hầu Lam nhặt ống tre rồi đứng thẳng lên, sau đó chàng lấy ra từ ống tre một mảnh giấy trắng được cuộn lại cẩn thận. Nhưng vừa mở ra xem thì Hạ Hầu Lam lập tức biến sắc. Trên mảnh giấy trắng viết thế này:

Hạ Hầu tuyệt mệnh, Thượng Quan thuộc về ta, từ nay về sau duy ngã độc tôn !

Dưới góc trái vẫn là hình một con rồng sống động, nhe nanh múa vuốt. Hạ Hầu Lam chột hiểu ra, chàng hiểu là mình đã mắc lừa, lọt vào tròng của đối phương, chỉ có điều khi chàng hiểu ra thì đã quá muộn, thật sự là quá muộn rồi.

Chuyện này xuất phát từ một chủ ý của Cuồng hòa thượng và bị người ta thừa cơ.

Chuyện đến nước này mà không biết lão hòa thượng đã chạy đi đâu rồi.

Lúc này, trong đám quần hào có đôi mắt thâm độc chứa đầy vẻ đắc ý đang nhìn Hạ Hầu Lam, đó là lam y lão nhân thần bí lúc nãy. Thế nhưng Hạ Hầu Lam không hay biết gì,

sau một lúc ngẩn người thì sự bình tĩnh hơn người của chàng bình phục trở lại, hai tay xát vào nhau vò nát mảnh giấy rồi quăng ra theo gió bay đi..

Kế đó, chàng nhìn sang Đại Bi thượng nhân và nói:

- Chưởng môn, xin nghe tại hạ nói mấy câu, trước tiên tại hạ sẽ nói rõ sau đó tin hay không là tùy chưởng môn và chư vị tại đương trường, tại hạ không miễn cưỡng và cũng không thể miễn cưỡng.

Đại Bi thượng nhân nói:

- Mời thí chủ nói, bọn lão nạp rửa tai chờ nghe đây.

Hạ Hầu Lam nói:.

- Mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không phải do tại hạ giết, Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương cũng không phải do tại hạ bắt cóc.

Đại Bi thượng nhân nói:

- Dám hỏi thí chủ, vết thương trí mệnh Nhất Tàn Chỉ đó giải thích thế nào đây ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ chỉ có thể nói cho chưởng môn biết thế này, đó là có người giá họa.

Đột nhiên nghe giọng the thé của lam y lão nhân vang lên:

- Công phu xứng là độc môn, còn có người khác biết thi triển sao ?

Hạ Hầu Lam nhượng mảy nói:

- Tại hạ đã nói là không ép chư vị tin.

Lam y lão nhân lại nói:

- Dù người giết ta, ta cũng không tin, tờ thiếp dán tại Ngũ Hà trấn là do người viết phải không ?

Hạ Hầu Lam giật mình, chàng nói:

- Là tại hạ viết !

Thật ra điều đó cũng chẳng khác gì do chính tay chàng viết.

Giọng the thé của lam y lão nhân nói:

- Điều đó giải thích thế nào ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đó là vị hồng nhan tri kỷ của tại hạ đã bị kẻ giá họa cho tại hạ bắt cóc, đối phương nói rõ trong thời gian ba tháng phải đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi cô ta về, vì nóng lòng muốn cứu cô ta nên tại hạ bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này lừa dối.

Lam y lão nhân cười nhạt nói:

- Hạ Hầu Lam, người coi mọi người tại đây đều là đứa trẻ lên ba cả rồi.

Cuồng hòa thượng nói không sai, quả nhiên là khó có được người tin.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Chư vị không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, sự thực trên trang giấy vừa rồi ...

Bỗng nhiên chàng giật mình rồi bế khẩu.

Lam y lão nhân nói:

- Hạ Hầu Lam. trên trang giấy vừa rồi thế nào ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đã bị tại hạ vò nát rồi, không thể làm chứng cứ được nữa

Lam y lão nhân cười nhạt. nói:

- Vậy người còn nói gì nữa ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đúng vậy, tại hạ chẳng còn gì để nói, nhưng Hạ Hầu Lam này hành sự chỉ cần ngừa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất, chẳng quan tâm đến lời bình nghị của nhân tình thế thái

Lam y lão nhân cười lớn một tràng rồi nói:

- Thiên hạ đều biết ngươi là ma trong ma, cách nói như vậy há chẳng nực cười lắm sao ?
Hạ Hầu Lam nên biết chuyện này không quan hệ đến lời bình nghị của thế nhân mà là quan hệ đến sinh tồn tử vong.

Hạ Hầu Lam không trả lời, chàng nhìn qua Đại Bi thượng nhân và nói:

- Chưởng môn muốn tạo một trường huyết chiến trên Loạn Thạch Sơn này thật à ?

Đại Bi thượng nhân nói:

- Người xuất gia trên có tôn chỉ Phật tử, vốn không muốn tạo sát nghiệp, khiến chúng sinh đổ máu, nhưng hiềm nỗi Thiếu Lâm là huyết mạch của võ lâm, trừ ma vệ đạo, giữ cho võ lâm thái bình thì không dám đứng sau người khác.

Hạ Hầu lam chau mày nói:

- Không thể ngăn ngừa được sao ?

- Có thể !

Đại Bi thượng nhân nói '

- Xin thí chủ giao ái nữ của Đồng Thiên Hạc ra, và tự điểm huyết phệ võ công, ngũ đại môn phái và các võ lâm đồng đạo sẽ lập tức xuống núi ai trở về nhà nấy ngay

Hạ Hầu Lam bật cười, nói:

- Nói đi nói lại rốt cuộc chư vị cũng vì Ngọc Thiềm Thừ đó ?

Đại Bử thượng nhân hơi đỏ mặt, lão nói:

- Người xuất gia làm đệ tử Phật môn cấm tuyệt một chữ "Tham", tùy thí chủ muốn nói thế nào cũng được

Hạ Hầu Lam nói:

- Chưởng môn là cao tăng đắc đạo một đời, và cũng là chí tôn của một phái, người xuất gia cấm tuyệt chữ "Tham", tứ đại giai không, lục căn thanh tịnh và không tranh chấp với thế nhân, bây giờ chỉ vì Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại thiên lý, chạy đến Loạn Thạch sơn này soái lãnh gần trăm cao thủ vây đánh một người, xem ra cái gọi là nhân vật lãnh tụ đức cao vọng trọng cũng đều lộ diện mục thật trước một chữ "Tham", thiên đạo ở đâu, đạo nghĩa có còn không ? Nếu Phật tổ biết được chuyện này thì không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào ?

Nghe xong lời này thật ai nấy đều biến sắc Đại Bi thượng nhân hơi cúi đầu.

Chợt nghe giọng the thé của Lam y lão nhân cất lên:

- Người trong võ lâm vốn mưu cầu một chữ "Danh", điều này không thể trách được bất kỳ môn phái nào, ai bảo Ngọc Thiềm Thừ đó là võ lâm chí bảo, kẻ có được có thể xưng tôn võ lâm, độc bá thiên hạ ? Dù mình không có dã tâm này nhưng cũng phải đề phòng người khác chiếm cứ, khiến mình vĩnh viễn khó ngóc đầu, nếu Hạ Hầu Lam người thanh cao như vậy thì tại sao thà mất mạng chứ không chịu thừa nhận ?

Hạ Hầu Lam không tranh biện, chàng biết như thế là thừa nên chỉ cười nhạt, nói:

- Nếu nói như vậy thì quá phiền phức rồi..

Lam y lão nhân hỏi:

- Phiền phức thế nào ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Ngọc Thiềm Thừ chỉ có một, môn phái lại có đến năm, lại thêm không ít vị vô môn bất phái, vậy chia như thế nào đây ? Nên thuộc về ai ?

Lam y lão nhân cười hì hì, nói:

- Hạ Hầu Lam, người chớ khiêu khích ly gián, điều đó vô ích thôi, cũng chẳng cần người bận tâm, chưởng môn chưởng giáo của các môn phái tự có diệu sách công bằng

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Xem ra các hạ là kẻ duy nhất muốn. ta không thể không chết trong đêm nay.

- Đương nhiên !

Lam y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Ai bảo người là ma trong ma mà ai ai cùng đều thống hận chi ? Dù không muốn người chết thì cũng phải nghĩ đến cuộc sống của bọn ta, đúng không ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đây mới là trở hết tài khiêu khích, miệng lưỡi có thể giết chết người ta, tình thế tối nay xem ra thật là một chút cũng không sai, chỉ có điều, chẳng biết chư vị có nghĩ đến chuyện muốn giết một Hạ Hầu Lam thì chư vị phải trả giá không dưới mười lần không ?

Lam y lão nhân nói:

- Đã sớm nghĩ đến rồi, sợ chết thì bọn ta đã không đến, vả lại dù là núi đao vạc dầu nhưng có thể trừ được ma bảo vệ được đạo cho võ lâm thì các vị hiệp nghĩa trước mắt sẽ không ai chịu tụt hậu.

Hạ Hầu Lam nói:

- Các hạ thật là một kẻ giết người bằng miệng lưỡi.

Lam y lão nhân cười nhạt, nói:

- Không thể nói như vậy, nếu người giao Đồng cô nương ra và tự phế võ công thì vẫn còn sinh lộ cho người

Hạ Hầu Lam nói:

- Đáng tiếc là xưa nay tại hạ không có ý điểm huyết tự phế võ công, lại càng không thể giao ra Đồng Uyển Nhược.

Lam y lão nhân nói:

- Vậy thì người không còn đường nào để lựa chọn rồi.

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói:

- Nói vậy ý của các hạ không phải là Ngọc Thiêm Thừ mà chỉ vì muốn giết tại hạ ?

Lam y lão nhân cười cười, nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ai bảo người là ma trong ma mà ai ai cũng thống hận chi. Một ngày Hạ Hầu Lam người còn tồn tại thì một ngày võ lâm khó bình yên, vì đại nghĩa, vì cuộc sống của từng người, ai cũng lấy việc trừ diệt người là nhiệm vụ quan trọng trước mắt, chỉ có trừ bỏ được người thì đâu có ai cần Ngọc Thiêm Thừ làm gì ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Các hạ, bây giờ tại hạ có chút phán đoán các hạ là ai rồi.

Lam y lão nhân nói:

- Người cho rằng ta là ai ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Các hạ là kẻ giết hại toàn bộ Đồng gia, bắt cóc Đồng Uyển Nhược giá họa cho tại hạ, và cũng là kẻ hai ba lần ngấm ám hại tại hạ.

Lam y lão nhân bật cười, nói:

- Hay quá nhỉ, ta lại bị đánh ngược một đĩnh ba của lão Trư rồi.

Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì.

- A di đà phật !

Đại Bi thượng nhân niệm một câu phật hiệu rồi nói:

- Thí chủ quyết định rồi phải không ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Chưởng môn, tại hạ vừa nói rồi, xưa nay tại hạ không có ý tự điểm huyết phế võ công, và cũng không có Đồng Uyển Nhược để giao ra.

Đại Bi thượng nhân biến sắc, lão nói:

- Vậy thí chủ đã chuẩn bị một trận tử chiến ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Sự thực là như vậy, chưởng môn, Hạ Hầu Lam này không phải là người mà ai muốn hại là hại

Đại Bi thượng nhân nói:.

- A di đà phật, thiện tai, thiện tai trước lúc chết mà thí chủ còn muốn giết người thì thật là bạo tàn khó tiêu, hung tàn khó trừ, đã như vậy thì..

- Chưởng môn !

Hạ Hầu Lam cắt lời nói:

- Tại hạ không muốn tranh biện đối với những lời của lão, nhưng tại hạ phải nói cho chưởng môn biết. chưởng môn làm như thế là giết người vô tội, lại để cho kẻ giảo quyệt tàn độc nhởn nhơ ngoài vòng đạo lý

Giọng the thé của lam y lão nhân lại cất lên.

- Đáng tiếc, Hạ Hầu Lam, mấy trang giấy hồng dán tại Ngũ Hà trấn đã đủ để luận tội người rồi.

Xem ra Cuồng hòa thượng đã hại người rồi.

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:

- Thất phu, Hạ Hầu Lam ta thừa nhận là đã rơi vào toàn bộ độc mưu của người nhưng nếu đêm nay Hạ Hầu Lam ta may mắn thoát chết thì tên thất phu người đừng mong thoát khỏi Loạn Thạch Sơn này.

Lam y lão nhân cười cười nói:

- Đại Bi thượng nhân nói rất đúng, trước khi chết mà người còn muốn giết người, đủ thấy bạo tàn khó tiêu hung tàn khó trừ. Hạ Hầu Lam, đáng tiếc là đêm nay người chết chắc rồi.

Hạ Hầu Lam nói:

- Điều đó chúng ta hãy chờ lát nữa sẽ thấy

Chàng nhìn qua Đại Bi thượng nhân và nói tiếp:

- Chưởng môn, đối với hạng người tham lam thị phi, bất phân hắc bạch bất minh đó, tại hạ chẳng có gì khác để nói nữa, nhưng tại hạ phải nói cho chưởng môn biết, nếu đêm nay Hạ Hầu Lam mệnh lớn không chết và thoát khỏi vòng vây này thì tại hạ thề tất sẽ báo thù các môn phái và những người đến đây đêm nay.

Đại Bi thượng nhân rung mình, lão nói:

- A di đà phật, thiện tai, thiện tai ...

Chợt nghe lam y lão nhân cười nhạt, nói:

- Hạ Hầu Lam nếu người nghĩ là người sẽ không chết thì tại sao lại nói những lời như vậy ?

Hạ Hầu Lam nói:.

- Nhân sinh xưa nay ai lại không chết. Hạ Hầu Lam không sợ điều này, ta chỉ nhắc nhở các vị suy nghĩ cho kỹ rồi sau đó mới hành sự đừng vì sự nhầm lẫn nhất thời mà dẫn đến tai họa vô cùng cho bản thân mình.

- Vô lượng thọ phật !

Đột nhiên nghe vị Võ Đang chưởng môn khai khẩu:

- Thí chủ không cần nói nhiều, các môn phái chỉ vì trừ ma vệ đạo, không ngại môn phái bị hủy, người bị tổn thất

- Chiêu bài nghe chính nghĩa quá nhỉ ?

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói:

- Tại hạ lại cho rằng chuyện này có vẻ giống người vì tiền mà chết, đạo trưởng giết tại hạ rồi các vị có được Ngọc Thiềm Thừ không ?

Võ Đang chưởng môn - vì đạo nhân tướng mạo tiên phong đạo cốt, râu dài tới ngực, mắt phụng uy nghi, lão xạ mục quang nhìn thẳng Hạ Hầu Lam và nói:

- Trừ được ác ma thì võ lâm vĩnh viễn bình yên, hà tất phái cần Ngọc Thiềm Thừ ?

- Nói khéo lắm !

Hạ Hầu Lam nói:.

- Chỉ sợ giết tại hạ rồi thì chuyện bi thảm trong võ lâm lại tiếp nối phát sinh, lại càng nhiều thêm.

Võ Đang chưởng môn nói:

- Trước mắt sợ rằng không có ai tin lời này của thí chủ.

Hạ Hầu Lam nói:

- Đó là vì cái lợi làm mờ tâm trí !

Võ Đang chưởng môn biến sắc, nhưng lão cũng không hổ là nhân vật đứng đầu một phái, chốc lát đã bình tĩnh lại ngay, lão quay sang nói với Đại Bi thượng nhân.

- Đạo hữu, thời gian đã không còn sớm, đạo hữu nên hạ lệnh thôi !

Đại Bi thượng nhân chấp tay nói.

- Lão nạp tuân mệnh !

Lập tức lão quay sang nói với Hạ Hầu Lam:

- Thí chủ, lão nạp thành thật khuyên lời cuối cùng, xin thí chủ hãy mau mau nói ra chỗ giam giữ ái nữ của Đồng Thiên Hạc, sau đó điểm huyết tự phế võ công, bằng không thì lão nạp buộc lòng phải hạ lệnh động thủ thôi !

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Chưởng môn, những gì nên nói tại hạ đã nói hết rồi, tại hạ không muốn nói thêm nữa, lão hạ lệnh đi.

- A di đà phật ! Thiện tai, thiện tai ...

Đại Bi thượng nhân hơi rùng mình, lão nói:

- Sinh mệnh là vô giá, sao thí chủ lại coi trọng vật ngoài thân như vậy ?

Nói đoạn, lão từ từ đưa tay phải lên.

Lập tức đương trường cũng vang lên một loạt tiếng "soạt ... soạt", quần hào của các môn phái đều xuất binh khí, kiếm bặt cung trương, không khí trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn bỗng nhiên vô cùng khản trương, một trường gió tanh mưa máu sắp diễn ra trước mắt.

Nhưng khi Đại Bi thượng nhân sắp phát hữu thủ xuống thì thân hình Hạ Hầu Lam chấn động, mặt biến sắc

Đột nhiên nghe chàng quát lớn:

- Chưởng môn, khoan đã một

Đại Bi thượng nhân dừng tay nửa chừng và nói -

- Thí chủ hồi tâm chuyển ý rồi chăng ?

Hạ Hầu Lam nói

- Tại hạ nắm chắc là sẽ khiến các vị trả giá không chỉ mười lần, nhưng cũng thừa biết là khó thoát khỏi vòng vây hãm đêm nay, trước khi động thủ chưởng môn có thể thật lòng trả lời tại hạ vài câu hỏi không ?

Đại Bi thượng nhân do dự một lát rồi nói:

- Thí chủ cứ hỏi, điều gì lão nạp biết thì lão nạp tất sẽ trả lời.

- Đa tạ chưởng môn !

Hạ Hầu Lam nói:

- Xin hỏi chưởng môn, là kẻ nào nói cho chư vị biết đêm nay Hạ Hầu Lam sẽ đến Loạn Thạch sơn này ?

Đại Bi thượng nhân to vẻ khó xử, nhưng lão liền nói:

- Lão nạp chỉ có thể nói thế này, mấy ngày trước có người đưa thư đến các môn phái, mời các môn phái trừ ma vệ đạo bảo vệ võ lâm chí bảo, tiếp đó lại có người đưa thư đến các môn phái nói rằng nội trong hôm nay thí chủ tất sẽ đến Loạn Thạch sơn - Hồng Thúy Hồ, yêu cầu các môn phái vây kích thí chủ trước đoạn nhai này.

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ tin là chưởng môn tất không lừa dối tại hạ ?

Đại Bi thượng nhân nói:

- Lão nạp đã đồng ý trả lời thì tuyệt đối không có lý nào lại lừa dối thí chủ !

Hạ Hầu Lam truy vấn:

- Dám hỏi chưởng môn, người đó là ai ?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:

- Không biết !

- Trên thư có ký tên không ?

- Cả hai thư đều không có ký tên.

Hạ Hầu Lam trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Vậy chưởng môn có mang thư bên người không ?

Đại Bi thượng nhân gật đầu, nói:

- Có mang theo !

Hạ Hầu Lam nói:

- Có thể lấy ra cho tại hạ xem một chút được không

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:

- Thí chủ thông cảm, chuyện này lão nạp khó có thể tuân mệnh.

Hạ Hầu Lam hỏi:

- Chưởng môn, tại sao vậy ?

Đại Bi thượng nhân chậm rãi nói:

- Lão nạp không thể để cho thí chủ dựa vào bút tích trên thư mà tầm thù.

- Tầm thù ?

Hạ Hầu Lam phá lên cười rồi nói:

- Chưởng môn cho rằng đêm nay Hạ Hầu Lam có thể không chết sao ?

Đại Bi thượng nhân ngớ người, lão liền nói:

- Phàm chuyện gì cũng không thể không đề phòng vạn nhất.

Hạ Hầu Lam nói:

- Thế thì thôi vậy !

Đại Bi thượng nhân nhượng đôi mày bạc hỏi:

- Thí chủ hỏi hết chưa ?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Hỏi hết rồi.

Đại Bi thượng nhân nói:

- Đã vậy thì lão nạp phải hạ lệnh đây

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Chưởng môn, không cần. Hạ Hầu Lam không phải là người mà ai muốn hại thì hại, tại hạ sẽ tự mình đi vậy !

Lời vừa dứt thân hình chàng đột nhiên bốc lên cao, đầu dưới chân trên chúi thẳng xuống dưới vách núi dựng đứng.

Đại Bi thượng nhân ngẩn người, quần hùng của các đại môn phái đều cả kinh thất sắc trong tiếng quát như sấm rền, tất cả đều bỏ nhào theo thân hình vừa bốc lên của Hạ Hầu Lam.

Nhưng đáng tiếc, bọn họ đều chậm một bước, chỉ thấy Hạ Hầu Lam biến thành một bóng xanh xanh rơi xuống dưới vách núi như sao xẹt. Hồng Thủy Hồ nổi sóng và bọt trắng, một lát sau mặt nước lại bình lặng như cũ

Sau khi Hạ Hầu Lam nhảy từ vách núi trăm trượng xuống Hồng Thủy Hồ, quần hào các môn phái đều sửng sờ hồi lâu sau mới định thần trở lại.

Bỗng nhiên nghe Đại Bi thượng nhân nói:

- Tại ... tại sao hấn lại nhảy xuống hồ tự tận ?

Một tiếng cười nhạt vang lên, có người nói:

- Sợ rằng hấn mượn vách núi thẳng đứng và Hồng Thủy hồ để thoát thân ?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:

- Không thể, từ trên cao trăm trượng nhảy xuống, dù là nhảy xuống nước cũng chẳng có ai có thể sống sót.

Một tràng cười hì hì liên tiếp cất lên, lam y lão nhân nói:

- Chưởng môn nói không sai, chớ xem thường Hồng Thủy Hồ này y. Hạ Hầu Lam nhất định phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Người vừa cười nhạt, nói:

- Nói vậy nghĩa là sao ?

Lam y lão nhân đầy vẻ đắc ý, nói:

- Theo tại hạ biết, Hạ Hầu Lam tuy có hiệu là Du Long nhưng lại là một con vịt trên cạn không biết bơi, nước ngập đầu là hấn không thể không chết.

Người kia hỏi:

- Làm sao các hạ biết ?

Lam y lão nhân nói:

- Đương nhiên là tại hạ biết, có lần tại hạ tận mắt trông thấy hắc sư tử chết đuối.

Người kia nói:

- Nhưng kết quả vẫn không chết đuối

Lam y lão nhân nói:

- Đó là nhờ có người cứu hắc sư tử lên.

Đại Bi thượng nhân xen vào:

- Lời này của thí chủ có thật không ?

Lam y lão nhân nói:

- Sự việc trọng đại, tại hạ đâu dám dối người và tự dối mình ?

Đại Bi thượng nhân thở phào một hơi rồi nói:

- A di đà phật, cuối cùng thì ma chướng đã được tiêu trừ, từ nay về sau vô lâm sẽ ...

Lam y lão nhân lắc đầu, nói:

- Ma chướng tuy đã tiêu trừ nhưng Tàng Chân Đồ trong Ngọc Thiềm Thừ cùng mai một theo

Đại Bi thượng nhân nói:

- Ngũ đại môn phái chỉ lo việc trừ ma vệ đạo không nghĩ đến chuyện đoạt bảo vật. Ngọc Thiềm Thừ là vật bất tường.

Lam y lão nhân cười một cách thâm hiểm và nói.

- Chưởng môn, vậy sao ?

Đại Bi thượng nhân bất giác đỏ mặt, nhất thời không nói gì..

Đột nhiên nghe Võ Đang chưởng môn hắng giọng một tiếng rồi tiếp lời:

- Bần đạo rất lấy làm kỳ quái, hắc sư tử có thể đánh mà tại sao lại không đánh ?

Đại Bi thượng nhân cũng ngạc nhiên, lão nói:

- Lão nạp cũng không hiểu được ?

Lam y lão nhân lại cười nhạt, nói

- Chuyện này tại hạ biết, vừa rồi dù là người bình thường thì Hạ Hầu Lam cũng đánh không lại.

Quần hào tại đương trường đều ngạc nhiên đến tột độ. Võ Đang chưởng môn xạ đôi mục quang đầy nghi hoặc nhìn lam y lão nhân và nói:

- Thí chủ nói như vậy nghĩa là thế nào ?

Lam y lão nhân cười cười, nói:

- Công phu toàn thân hần đã mất đi trước đó một khắc.

Võ Đang chưởng môn ngạc nhiên nói:

- Điều đó làm sao có thể, tại sao như vậy ?

Lam y lão nhân thần nhiên nói:

- Chẳng sao cả, tin hay không thì tùy chưởng môn.

Đại Bi thượng nhân xen vào:

- Làm sao thí chủ biết ?

Lam y lão nhân mỉm cười một cách thần bí, lão nói:

- Điều này phải dựa vào kinh nghiệm và nhãn lực.

Đột nhiên nghe người vừa cười nhạt lúc nãy lên tiếng:

- Lẽ nào nói cao thủ và chưởng môn của các đại môn phái không bằng các hạ ?

Lam y lão nhân cười hì hì, nói:

- Sự thực chỉ có một mình tại hạ nhìn ra mà thôi

Người kia nói:

- Các hạ cho rằng bọn tại hạ sẽ tin sao ?

Lam y lão nhân nói:

- Dù sao thì hần cũng đã chết, tin hay không tin dường như chẳng quan hệ gì nữa ?

Võ Đang chưởng môn nói:

- Rốt cuộc thí chủ là vị cao nhân nào ?

Lam y lão nhân nói:

- Danh không thường truyền trên giang hồ, không nói cũng vậy thôi, nhưng nếu đạo trưởng nhất định muốn hỏi thì tại hạ chỉ có thể nói cho đạo trưởng biết thế này, tại hạ họ Kim, thế thôi.

Họ Kim ? Võ Đang chưởng môn còn đang chau mày suy nghĩ thì lam y lão nhân tự xưng họ Kim lại nói tiếp:

- Ác ma tuy đã trừ nhưng võ lâm khó bình yên, tại hạ phải tìm một nơi để tránh họa thôi.

Nói đoạn, lão cười cười, rồi cất bước, xuyên qua quần hào tại trường mà đi xuống núi

Quần hào nghe vậy thì sửng sốt, Võ Đang chưởng môn liên tục chau mày suy nghĩ. Đại Bi thượng nhân vội lắc đầu nói:

- A di đà phật. Kim thí chủ đi đường bình an

Lam y lão nhân họ Kim cũng không quay lại, lão chỉ mỉm cười và nói:

- Đa tạ chưởng môn, tại hạ sẽ đi rất bình an.

Càng đi càng xuống thấp, trong chớp mắt lam y lão nhân đã mất hút dưới chân Loạn Thạch sơn

Võ Đang chưởng môn không nhin được nên nói:

- Đạo hữu, rốt cuộc người này là ai ?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu nói:

- Lão nạp không biết, cũng chỉ biết lão ta là người họ Kim !

Võ Đang chưởng môn nói:

- Trong võ lâm có cao thủ họ Kim nào không ?

Đột nhiên có người lớn tiếng nói:

- Có, Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung, chỉ có điều lão ta đã chết gần hai mươi năm rồi.

Võ Đang chưởng môn nói:

- Vậy thì không phải lão ta rồi.

Vị chưởng môn này trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Đạo hữu có hiểu không ? Lời của lão ta trước khi đi là ám chỉ điều gì ?

Đại Bi thượng nhân nói:

- Phải chăng đạo hữu muốn chỉ đến câu: "ác ma tuy đã trừ nhưng võ lâm khó bình yên" của lão ta ?

Võ Đang chưởng môn gật đầu, nói:

- Đúng vậy !.

Đại Bi thượng nhân nói:

- Trừ phi Hạ Hữu Lam không chết.

- Không thể !

Võ Đang chưởng môn nói:

- Đạo hữu, lão ta nói ác ma tuy đã trừ rồi mà ?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:

- Điều đó thì lão nạp không hiểu, vậy hai câu: "Khó bình yên" và "tránh họa" của lão ta được giải thích như thế nào ?

Nhất thời toàn trường đều im lặng, nhưng liền sau đó có người lớn tiếng nói:

- Nói gì mặc lão ta, hà tất phải giải thích ? Dù sao thì Hạ Hữu Lam cũng đã chết thật, từ nay võ lâm bình yên cũng tốt, loạn cũng tốt, là phúc thì không phải là họa, đã là họa thì không thể trốn tránh.

Đại Bi thượng nhân nói:

- Nói cũng phải, nói cũng phải, chúng ta đi thôi !

Nói đoạn, lão tăng cất bước đi ngay.

Võ Đang chưởng môn vội bước theo và khẽ nói:

- Đạo hữu, người này đã nhìn thấu dụng tâm của ngũ đại môn phái.

Đại Bi thượng nhân hơi rùng mình, lão vội nói:

- Vì ngọc mà bức người ta chết, việc đã làm rồi thì hà tất phải sợ người ta biết ?

Võ Đang chưởng môn trầm mặc không nói gì.

Trong chớp mắt trên tuyết đỉnh Loạn Thạch sơn đã đi sạch không còn một bóng người, không gian trở nên yên tĩnh và có đôi chút thê lương tịch mịch.

Tuy nhiên sự yên tĩnh này chẳng tồn tại bao lâu vì hiện tại có một bóng người từ sau vách đá bên trái bay ra.

Nói là bay cũng không quá đáng, bởi lẽ thân hình người này lướt đi nhẹ nhàng tựa như một bóng u linh.

Sau khi lên tuyết đỉnh Loạn Thạch sơn thì người này dừng bước bên cạnh góc cổ tùng cô độc.

Nhìn kỹ thì thấy đó là lam y lão nhân họ Kim, hóa ra lão ta bỏ đi rồi trở lại. Không, phải nói là căn bản lão ta không đi.

Lão đứng cạnh gốc cổ tùng, xạ mục quang nhìn xuống mặt nước Hồng Thủy Hồ dưới trăm trượng rồi bỗng phát ra tràng cười khẽ đầy đắc ý.

Nhưng tràng cười chưa dứt thì sau lưng lão chừng mười trượng có một giọng nói lạ lùng cất lên:

- Đúng là nên cao hứng, người đã chết rồi mà.

Lam y Kim lão nhân rùng mình và quay phắt lại, đôi mục quang sắc lạnh nhìn thẳng đến chỗ vừa phát ra lời nói.

Ngoài xa mười trượng, cạnh một phiến quái thạch có một hắc y lão nhân đang đứng, thần thái lạnh lùng thâm trầm đến độ kinh người, mắt bồ câu mũi hạc, râu dê phơ phất.

Song mục của lam y Kim lão nhân lấp lánh hàn quang, lão bật cười rồi nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Cam lão ca !

Trong mắt hắc y lão nhân cũng lấp lánh hàn quang, lão nói:

- Các hạ biết tại hạ à ?

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, gật đầu nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, Bắc Mang Cam lão ca ai lại không biết ?

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta đều biết lẫn nhau, như vậy sẽ dễ nói chuyện.

Dường như lam y Kim lão nhân có ý thay đổi đề tài, lão mỉm cười, nói:

- Sao Cam lão ca còn chưa đi ?

Hắc y Cam lão nhân nói:.

- Điều đó phải hỏi các hạ, chẳng phải các hạ cũng chưa đi đó sao ?

Lam y Kim lão nhân nói:

- Không nói giấu gì Cam lão ca, tại hạ đang nghĩ xem có cách gì vớt Hạ Hầu Lam hay không.

Hắc y Cam lão nhân hỏi:

- Vớt hắc để làm gì ?

- Tất nhiên là vì Ngọc Thiềm Thừ trên người hắc.

- Các hạ biết Ngọc Thiềm Thừ có trên người hắc à ?

- Ái nữ của Đồng Thiên Hạc đã bị hắc bắt cóc đi thì tất nhiên hắc sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu lừa chiếm đoạt Ngọc Thiềm Thừ.

Song mục của hắc y Cam lão nhân lộ vẻ nghi hoặc, lão cười nhạt, nói:

- Sợ rằng không phải như vậy ?

- Không phải ?

Lam y Kim lão nhân ngạc nhiên nói:

- Vậy Cam lão ca cho rằng tại hạ đến đây làm gì ? Phúng điếu hắc chẳng ?

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Các hạ chỉ mong hắc chết thì làm sao có thể đến phúng điếu hắc ? Theo ta thấy thì các hạ đến là để xem thử rốt cuộc hắc có chết hay không, vạn nhất hắc còn nổi lên giãy giụa trên mặt nước thì các hạ sẽ bồi tiếp cho hắc một tảng đá.

Lam y Kim lão nhân hơi biến sắc, lão cười nhạt, nói:

- Vì đại nghĩa thì chuyện này dường như không có gì là không phải.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Chỉ sợ rằng, đây là vì cá nhân thôi

Lam y Kim lão nhân sửng người, lão nói:

- Cam lão ca, sao các hạ lại nói như thế, tại hạ và hắc vốn không có thù oán gì.

- Không phải !.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt và lắc đầu nói:

- Các hạ và hắc chẳng những có thù oán mà thù oán đó còn thâm sâu như ngũ hồ tứ hải.

Lam y Kim lão nhân bật cười, nói:

- Xin Cam lão ca chớ nói đùa.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Các hạ nên biết tại hạ đến đây không phải để nói đùa.

Lam y Kim lão nhân nói:

- Cam lão ca, các hạ nói vậy là ...

- Muốn tại hạ nói rõ hơn chăng ?

- Đúng vậy, tốt nhất là Cam lão ca nói rõ hơn một chút, nếu không tại hạ vĩnh viễn khó hiểu.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói:

- Trước tiên tại hạ nói rõ như thế này, tại hạ là người duy nhất trên thế gian biết được, chuyện này năm xưa các hạ hại chết Hạ Hầu Nhất Tu vì Hạ Hầu Lam mang họ Hạ Hầu nên các hạ hoài nghi hẳn là nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu, do đó các hạ tìm thiên phương bách kế để hại hẳn.

Lam y Kim lão nhân phá lên cười rồi nói:

- Dựa vào đâu mà Cam lão ca nói như vậy, các hạ cho rằng tại hạ là ai ?

Hắc y Cam lão nhân lạnh lùng nói:

- Vừa rồi khi các hạ tự xưng họ Kim thì tại hạ đã hoài nghi các hạ rồi, các hạ là Thiết Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung.

Lam y Kim lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Cam lão ca nói đùa quá nhiều rồi, ai chẳng biết Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm rồi, thi thể chẳng đã sớm mục nát theo cây cỏ.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Chuyện này ta biết, các hạ qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu và cũng che được tai mắt thiên hạ gần hai mươi năm, nhưng đêm nay lại bị tại hạ khám phá.

Lam y Kim lão nhân nói:

- Vị Thiết Diện Thư Sinh đó là một nhân vật phong lưu tuấn tú, tại hạ làm sao..

Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói:

- Các hạ quên rồi à, danh hiệu của các hạ là Thiết Diện Thư Sinh, tự nhiên là có thuật dịch dung độc bộ thiên hạ.

Lam y Kim lão nhân trầm mặc một lúc rồi gật đầu, nói:

- Được rồi, cứ cho rằng tại hạ là Thiết Diện Thư sinh Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm, thi thể đã không còn tồn tại đó, Cam lão ca, thì sao nào ?

Hắc y Cam lão nhân, cười nhạt nói:

- Người đã là Thiết Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung thì khiến ta liên tưởng đến một chuyện, năm xưa người và Hạ Hầu Nhất Tu tâm đầu ý hợp, tình như thủ túc nên tám chín phần là người đã học được công phu độc môn bá đạo Nhất Tàn Chỉ của lão ta. Điều đó vừa hợp của việc Hạ Hầu Lam không thừa nhận mình là hung thủ, nói rằng thảm họa ở Kim Lăng Đồng gia là có người giá họa.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:

- Sức liên tưởng của Cam lão ca thật tuyệt vời, nói tiếp đi ?

Hắc y Cam lão nhân chậm rãi, nói:

- Ta còn liên tưởng đến nhiều vấn đề, người đã giá họa cho hắc rồi lại lợi dụng lòng tham của các môn phái, sau khi hẹn Hạ Hầu Lam đến đây thì người mời các môn phái đến thực hiện cái gọi là trừ ma vệ đạo. Người hại hắc là vì muốn nhổ cỏ tận gốc, người giết cả nhà Đồng gia, một mặt là vì muốn giá họa, một mặt khác là vì muốn chiếm đoạt võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ.

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, nói:

- Bản lĩnh suy diễn của Cam lão ca thật khiến người ta khâm phục.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Chuyện đến nước này thì ta phải hoài nghi tung tích của Ngọc Thiềm Thừ ở chỗ người thôi !

Lam y Kim lão nhân nói:

- Cam lão ca muốn nói Ngọc Thiềm Thừ đó đang ở trong tay tại hạ chăng ?

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Không sai, kể cuối cùng tìm được là người.

Lam y Kim lão nhân cười ha hả rồi nói:

- Cam lão ca, tại hạ nói rồi, bản lĩnh suy diễn của các hạ thật ...

- Thế nào ?

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói:

- Người không thừa nhận à ?

Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói:

- Cam lão ca, tại hạ căn bản không phải là Kim Ngọc Dung đó, các hạ bảo tại hạ làm sao thừa nhận chứ ?

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Người không thừa nhận thì thôi vậy, ta sẽ loan truyền chuyện này ra võ lâm.

Lam y Kim lão nhân thản nhiên nói:

- Tại hạ nghĩ rằng Cam lão ca không thể làm như vậy.

- Tại sao ?

- Vì nếu Cam lão ca định làm như vậy thì vừa rồi là một cơ hội tốt nhất

- Người nói đúng một nửa, vừa rồi ta đã bỏ qua một cơ hội tốt, nhưng điều đó không thể có lần thứ hai, người biết vì sao vừa rồi ta không nói toạc ra không ?

- Cam lão ca muốn tại hạ chia phần chăng ?

- Không sai, người quả nhiên là người sáng suốt.

Lam y Kim lão nhân chau mày nói:

- Cam lão ca, võ lâm chí bảo này quả thật không dễ có được.

Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói:

- Chia đều hai bên, nếu người không muốn thì sợ rằng ngay cả một nửa người cũng không có được.

Lam y Kim lão nhân nói:

- Cam lão ca nói thế nghĩa là sao ?

Hắc y Cam lão nhân mỉm cười thâm hiểm, lão nói:

- Nếu ta loan truyền chuyện này ra võ lâm, đến lúc đó..

Lão cười hì hì rồi bế khẩu.

Hình như lam y Kim lão nhân có chút hoang mang, lão vội nói:

- Cam lão ca, phàm chuyện gì cũng nên thương lượng trước.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Vì vậy nên ta chưa rời khỏi nơi này, mục đích là chờ thương lượng với người.

Lam y Kim lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi, Cam lão ca đã không vạch mặt tại hạ tại đường trường thì tại hạ cũng không xử tệ với bằng hữu, Cam lão ca, xin ngồi xuống đây chúng ta cùng thương lượng.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Ngồi thì có thể, nhưng phải cách xa vách núi một chút, chỗ đó nguy hiểm lắm.

Song mục của lam y Kim lão nhân lộ vẻ thâm độc, lão nói:

- Cam lão ca đa nghi quá, đối với loại chuyện thế này, chúng ta nên nói chuyện với nhau một cách cởi mở.

Tuy miệng nói thế nhưng chân vẫn rời vách núi đi vào bên trong.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Ta nhớ một câu nói của người, phàm chuyện gì cũng nên đề phòng một chút thì tốt hơn !

Nói đoạn, lão cũng cất bước đi tới.

Lam y Kim lão nhân nói:

- Với thân võ học của Cam lão ca, lẽ nào ...

Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói:

- Ta tự biết mình không phải là địch thủ của người..

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, nói:

- Vậy thì Cam lão ca không nên đến uy hiếp tại hạ.

Hắc y Cam lão nhân buông tay so vai và nói:.

- Con người vì tiền của mà chết, chim chóc vì miếng ăn mà vong mạng, ai bảo ta tham lam như vậy chi ? Ai bảo người có võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ đó chi ? Vả lại, tuy thừa biết không phải là đối thủ của người nhưng ta lại tự tin là có thể chạy thoát được, vì thế ta chẳng có gì phải sợ.

Lam y Kim lão nhân nói:

- Được rồi, Cam lão ca, chúng ta ngồi lại với nhau cho dễ thương lượng nhé.

Nói đoạn, lão đưa tay mời..

Hắc y Cam lão nhân không do dự, lão phất áo qua một bên và ngồi xuống ngay.

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, đoạn ngồi xuống đối diện với hắc y Cam lão nhân, chỗ này đất cát sạch sẽ nên không sợ bẩn y phục.

Sau khi an tọa thì lam y Kim lão nhân nói:

- Bây giờ chúng ta nên bàn cách chia như thế nào.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Chuyện này hình như chẳng có gì để nói, hai chúng ta cùng nghiên cứu tập luyện.

Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói:

- Cam lão ca hiểu nhầm rồi, bản thân Ngọc Thiềm Thừ chẳng có chút giá trị gì, sở dĩ nó được gọi là võ lâm chí bảo là vì phải án theo Tàng Chân Đồ mà lục tìm nơi cất giấu bảo vật, sau đó mới có thể ...

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Ta không hề nhầm, ý ta muốn nói là sau khi tìm được bí kíp thì chúng ta sẽ cùng nghiên cứu và tập luyện.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:

- Sao Cam lão ca biết đó là bí kíp võ lâm ?

Hắc y Cam lão nhân hơi ngạc nhiên, lão nói:

- Lẽ nào không phải ?

Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói:

- Tại hạ không nói là không phải, ý tại hạ muốn nói rốt cuộc đó là bảo vật gì chúng ta vẫn chưa biết, vạn nhất nó không phải là bí kíp gì mà là kỳ trân dị bảo khác thì há chẳng phải là dễ chia đó sao ?

Hắc y Cam lão nhân thản nhiên mỉm cười, nói:

- Ta cho rằng đó là võ lâm bí kíp, nếu không sao có câu "kẻ nào có được thì độc bá thiên hạ"

Lam y kim lão nhân nói:

- Cũng mong là như vậy, nhưng ...

- Đừng có nhưng nhi nữa !

Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói:

- Chuyện này rất đơn giản, nếu là bí kíp võ lâm thì chúng ta cùng nghiên cứu tập luyện, nếu không phải bí kíp võ lâm thì chia đôi, như thế không được sao ?

Lam y Kim lão nhân gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đồng ý làm như thế nhé !

Hắc y Cam lão nhân chớp chớp song mục và nói:

- Hiện tại Ngọc Thiềm Thừ đó có trên người của người không ?

- Không, tại hạ giấu nó ở một nơi rất bí mật, làm như vậy là để nhờ kẻ nào biết Ngọc Thiềm Thừ đã rơi vào tay tại hạ thì nhất thời cũng không làm gì được tại hạ..

- Cơ trí của người rất cao thâm, suy nghĩ chu đáo khiến người ta khâm phục.

- Cam lão ca quá khen, tục ngữ có câu: "Con người vốn không có tội". Hạ Hầu Lam đã vì vậy mà mất mạng, tại hạ đâu dám không cẩn thận.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt một tiếng, mục quang quét qua trước ngực đối phương và nói:

- Vậy trong người của người giấu vật gì thế ?

Lam y Kim lão nhân biến sắc, vội cúi đầu nhìn xuống ! Hắc y Cam lão nhân mỉm cười, nói:

- Nếu không mang theo bên người thì việc gì người phải khẩn trương ?

Lam y Kim lão nhân ngẩng đầu lên và nói:

- Trá thuật của Cam lão ca rất cao minh, khiến người ta thán phục

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Binh bất yếm trá, vì một nửa lợi ích của ta nên ta đành phải thử như vậy.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Cái này kêu bằng nói chuyện cởi mở với nhau đó sao ?

Lam y Kim lão nhân gượng cười, nói:

- Cam lão ca nên biết, nếu các hạ là tại hạ thì các hạ cũng không nở buông ra.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói:

- Bây giờ người không nở cũng phải buông ra thôi, lấy ra đi.

Lam y Kim lão nhân do dự một lát, nhưng cuối cùng cũng thò tay vào trong áo, đồng thời lão cười cười, nói:

- Đã trúng trúa thuật của người ta thì đành cung kính bất như tuân mệnh.

Lão cẩn thận lấy ra một túi vải màu vàng đặt ngay ngắn vào lòng bàn tay, rồi mở túi vải ra, bên trong rõ ràng là Ngọc Thiềm Thừ trong suốt như tuyết.

Hắc y Cam lão nhân lộ vẻ vui mừng, lão xúc động nói:

- Cho ta xem thử.

Nói đoạn, lão đưa tay chụp tới.

Dường như lam y Kim lão nhân đã lường trước điều này nên vội giật tay lại và cười cười nói:

- Cam lão ca, chỗ nôm nóng như thế, đợi lát nữa rồi tha hồ mà xem, bây giờ tại hạ có một cách này, cả hai chúng ta đều không thua thiệt.

Nói đoạn, lão xuất thủ vỗ nát Ngọc Thiềm Thừ.

Sau đó, lão lấy ra một cuộn giấy nhỏ ố vàng từ trong phiến ngọc vỡ nát, đoạn nhìn hắc y Cam lão nhân và cười cười nói:

- Cam lão ca, đây là trang Tàng Chân Đồ.

Lão mở cuộn giấy ra, trên giấy vẽ một số sông núi, ngoài ra còn có mấy hàng chữ.

Bỗng nhiên lam y Kim lão nhân phân song thủ, xé trang Tàng Chân Đồ ra làm đôi..

Hắc y Cam lão nhân kinh ngạc, vội nói:

- Người, người làm thế là có ý gì ?

Lam y Kim lão nhân thản nhiên nói:

- Vì sự công bằng, như thế này thì chúng ta không ai thua thiệt, không ai ít hơn ai, tất nhiên là có thể thành tâm hợp tác.

Nói đoạn, lão quăng nửa trang Tàng Chân Đồ tới trước, hắc y Cam lão nhân vội xuất thủ chụp lấy.

Lam y Kim lão nhân lại nói:

- Trước mắt tại hạ còn chút việc phải đi làm, ba ngày sau chúng ta sẽ gặp lại ở nơi này khi đó sẽ ...

- Không được !

Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói:

- Con người ta rất nóng tính, hận không thể tìm ra nơi giấu bảo vật trong đêm nay, vả lại có thể người đã xem qua trang Tàng Chân Đồ này, bây giờ ta chỉ xem được một nửa, thời gian ba ngày đủ để người nâng tay trên rồi.

Lam y Kim lão nhân nói:

- Vậy theo cao kiến của Cam lão ca..

Hắc y Cam lão nhân lại cắt lời.

- Chi bằng chúng ta đi tìm ngay đêm nay

Lam y Kim lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thôi được, Cam lão ca, tại hạ đành nghe theo ...

Vừa nói lão vừa chống tay đứng lên.

Hắc y Cam lão nhân cũng đứng lên theo, nhưng thân hình của lão bỗng nhiên loạng choạng, sắc diện đầy vẻ ngạc nhiên, song mục nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Lam y Kim lão nhân vội nói:

- Cam lão ca làm sao thế ?

Hắc y Cam lão nhân gượng cười, nói:

- Không sao, chẳng qua là nhất thời đứng không vững mà thôi.

Lam y Kim lão nhân thở phào một tiếng rồi nói:

- Làm tại hạ giật thót mình, tại hạ tưởng thân thể Cam lão ca có gì bất ổn chứ.

Hắc y Cam lão nhân nói:

- Không có gì bất ổn.

Sắc diện đột biến, lão đổi giọng nói:

- Kim lão ca, ta thay đổi chủ ý..

- Thế nào ?

Lam y Kim lão nhân hơi ngạc nhiên, lão nói:

- Lẽ nào Cam lão ca không muốn một nửa trang Tàng Chân Đồ ?

Hắc y Cam lão nhân lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, khó khăn lắm mới lấy sinh mạng đổi được thì tại sao có thể không cần ? Chỉ có điều đột nhiên ta nhớ lại mình cũng có việc cần làm, nên muốn theo nguyện ý của Kim lão ca, đêm nay chúng ta không đi tìm, ba ngày sau sẽ gặp lại ở nơi này.

Lam y Kim lão nhân vội nói:

- Mọi chuyện không quan trọng và cấp thiết bằng chuyện tìm bảo vật, tại hạ thấy ...

- Không !

Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói:

- Ba ngày sau sẽ tái kiến.

Nói đoạn, không chờ lam y Kim lão nhân có phản ứng, lão vội quay người cất bước.

Bước đi của lão có vẻ chệch choạng, nhưng lão vẫn cố gắng giữ cho ổn định, không để lộ ra ngoài. Lam Kim lão nhân nói:

- Cam lão ca, tại hạ thấy lão ca có vẻ không ổn thật rồi.

Hắc y Cam lão nhân không đáp lời, lão vẫn tiếp tục đi.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:

- Vừa rồi trong lúc vội vàng nên tại hạ quên nói cho Cam lão ca biết, vì đề phòng người khác đánh cắp nên tại hạ đã tẩm một lớp kịch độc lên Tàng Chân Đồ, nếu không cẩn thận để dính phải thì ...

Hắc y Cam lão nhân rùng mình, đột nhiên lão tung người lên và phóng thẳng xuống chân Loạn Thạch sơn.

- Còn nữa !

-- o O o --